

ляещъ гражданската частъ при главнокомандуещия, та за това искаше още отъ сега да знае, какви административни съвѣти има въ Турско, въ които се приематъ и християнски членове, и по какъвъ начинъ постъпватъ тѣ въ тѣхъ, какъ сж наредени селскитѣ и градскитѣ общини, какви имъ сж приходитѣ, какъ се образуватъ черковнитѣ и училищни настоятелства, какъ е духовенството ни и каква роля играе то въ обществото, има ли въ България достатъчно солидно образувани лица, за да имъ се повѣрятъ по-първитѣ постове въ гражданското управление, какви могатъ да бждатъ по това управление нашитѣ отношения съ турското и другото небългарско населения, па, освѣнъ земледѣлието, съ какво друго се занимаватъ българитѣ, има ли у насъ търговия и въ чии рѣцѣ е тя, каква е нашата промишленостъ, какви даждия има, по кой начинъ се събиратъ тѣ и. п. р. ч. На всичко това ние отговаряхме каквото знаехме и каквото можехме. Князь Черкаски за любопитство само ни попита най-послѣ, какви сж нашитѣ впечатления отъ пжтуванието по западна Европа, но той самъ послѣ си отговори, че, каквито и да сж тѣ, въпросътъ ще го свърши Русия сама. На масата му стоеше разгнната нашата брошура, която, ни каза, прочелъ и веднажъ и дваждъ, и зель бѣлѣжки отъ нея, но това не стигало за всички поставяни отъ него въпроси. „Ако е рекълъ Господъ, ние ще се срѣщнемъ въ България и ще поработимъ заедно за нейното благоустройство“, бѣха послѣднитѣ думи, съ които се и простихме.